

NOTAS DE EXPOSICIONES

J. ROCA.— Expone este joven artista en la Sala París. En París obtuvo el pasado año el premio de la «Jeune Peinture».

Ante su obra aparece el interrogante ¿hasta cuando los improbables esfuerzos de la pintura realista desafiarán a la estética contemporánea? No vemos cara al tiempo futuro una razón para la pervivencia de la realidad pictórica. Pese a ello en París se nota actualmente un empeño por fomentar el concepto «nueva realidad», y ello puede que no sea más que una maniobra comercial que algunos marxantes parisinos llevan a cabo ante el ímpetu de la abstracción y el informalismo, cuyo punto neurálgico no está precisamente en París, sino que se halla enclavado en Estados Unidos, y en Europa en Suiza —Lausanne, Bale etc.— y en Italia especialmente en Milán, España no está ni mucho menos ausente de estos movimientos, pero sus mejores artistas actúan fuera de sus fronteras. En nuestra ciudad, la Sala donde expone Roca mantiene inhiesta la bandera del realismo a ultranza.

Roca hace gala de un oficio extraordinario. En este aspecto no podemos discutirle, ya que hace verdaderos maravillosos dentro los límites del cuadro. Sus empastes densos, tratando su obra en sentido estructórico, el texto que en la misma cogemos, es de una alta realidad, realidad de la materia que sugiere una realidad plástica, una figuración concreta y esfumable de los valores de estructura. ¿Se mantendrá mucho tiempo este artista en esta realidad que se le está yendo de la mano?

Sus colores empañados, opacos, como cubiertos por un velo de ceniza ¿no representa un íntimo desespero, que quizá ni el artista adivina, ante esta realidad desesperante abrumada por el sentido futuro?

HENRY MOOR.— El escultor británico celebra en el antiguo Hospital de la Santa Cruz una exposición antológica de sus obras. Esculturas, dibujos y fotografías de emplazamientos de sus obras más importantes, Moor es actualmente el artista más conocido de la Gran Bretaña, cuyos hombres tan poco prodigan el arte actual. La escultura de Moor, sus formas redondas, sus morbideces lisas al margen de las rebeldes aristas de la llamada escultura en hierro —que tan distinguidos representantes tiene en España con nombres como Subirachs, Serrano, Chillida, Oteiza entre otros— es una verdadera lección de integridad con la naturaleza. Sus mismas redondeces vaciando el aire a su alrededor le dan un sentido de resistencia impensada ante las fuerzas de la naturaleza, Escultura sin planos, deslizando, de evolución redonda. El cromatismo en su obra mayor es casi físico ya que lo óptico en esta escultura al igual que lo háptico —valores de tacto— son unos elementos de los que prescinde totalmente Henry Moor. Su obra es esencialmente una imposición natural. Del diálogo que se establece entre el escultor y la naturaleza nacen estas obras que conquistan espacios vacíos, creando formas extraordinariamente ligeras por donde se desliza el aire con un valor corpóreo incisivo y pleno. A la plenitud originaria tiene su sentido primario de creación, y sus obras situadas en plena naturaleza parecen emerger de la luz, del aire convirtiéndose en un trozo rotundo de sol y de fuerza energética.

LUIS BOSCH C.

EL COMIAT AL POETA

Acaba de morir l'altíssim poeta Josep Maria Lòpez-Picó. En el seu pis de la Rambla de Catalunya, que tantes hores de bona amistat, amb el que signa aquestes ratlles i amb tants d'altres amics, serva en el seu clos d'històriques efemèrides. Lòpez-Picó fou això, abans que tot i per damunt de tot: un poeta; fidel a l'Església al seu país i als seus. Exemple d'esposos, de pares i de fills, no sols en el seu cant, és a dir en la seva obra, sinó en la seva vida. «Talis vita, finis ita». Ha clos els ulls trobant sens dubte la pau. I vida i obra s'han agermanat i concordat sempre en ell de manera insuperable i armònica, sense contradicció ni desmentiment de cap mena.

Els poetes de tot el món concentrats a Formentor, en saber la nova d'aquest traspàs, suspengueren les deliberacions. I C. J. Cela que els havia convocat, requeri Carles Riba perquè, com així ho féu amb veu trencada per l'emoció, pronunciés l'elogi fúnebre de l'escriptor traspassat. Tot el món de la poesia, pluralment representat en aquell lloc escollit de la Illa Daurada, s'unia així, immediatament, a la recança innumerable dels fidels al poeta que acompanyaren a Barcelona les seves despulles, des de Josep Maria de Sagarra, barceloní, fins al mallorquí Guillem Colom, els quals, junt amb el P. Bertran, S. I., de València, traductor de Lòpez-Picó, i el que signa, presenciaren, al cementiri de Les Corts, com el també jesuïta P. Batllori, familiar del finat, donava el darrer comiat cristià al més alt poeta de la Catolicitat del nostre país.

«Dóna la llum als espadats coratge — i al ras del cel sembla l'abisme obert», havia escrit Lòpez-Picó en un poema seu sobre la nostra Costa Brava, altres vegades per ell cantada, com l'Empordà, en el seu «opus» considerable. La seva imatgeria fou, com la transcrita, d'una grandesa plástica i d'una força descriptiva impressionants. Perquè la seva visió dels homes i de les coses, el seu traç estilístic tingueren tothora aquesta magnitud genial que configurarà els «ocis de la paraula», per dir-ho amb un seu títol, com si fossin, a voltes, arquitectura, d'altres, orfebreria.

Però un comiat a un poeta no és mai definitiu. Resta la seva obra, publicada o inédita. I el millor, per no dir l'únic lícit, dels comiats, és apressar la publicació d'aquesta obra encara no recollida en volum, i que la Biblioteca Selecta té en curs d'edició actualment. Aleshores hom podrà veure la intensitat de la vocació d'escriptor del nostre poeta, i les «variacions líriques» que, sempre en funció d'una poderosa originalitat creadora, assolí la seva Musa i la seva temàtica innumera.

Uns cent vinticinco opuscles de poesia ens ha deixat Lòpez-Picó, sense comptar les seves «moralitats i pretextos», les seves notes anònimes a «La Revista», i en altres llocs, les seves conferències o monografies, el seu dietari íntim i, encara, el seu epistolari, de precioses recerques possibles, per la immensa relació del nostre autor amb tots els homes de lletres contemporanis seus. No hi ha exageració en dir que Lòpez-Picó universalitzà, com el Dant o com Mistral, la llengua en què escriví, i que la seva glòria literària, ho és, i ho serà, de tot el país que el vegé néixer i el llegí, amb recíproca fidelitat.

«Ancora» comparteix el dol general per la mortal absència d'aquest poeta, i fa vots perquè la coneixença total de la seva obra pugui ésser aviat un fet en la nostra bibliografia renaixentista.

Octavi SALTOR.